

Budu vám vyprávět příběh, který jsem ještě nikdy nikomu nevyprávěl.

A stejně jako všechny půvabné příběhy i on začíná slovy: „Byl jednou jeden...“

Byl jednou jeden překrásný červený dům se zahradou, v níž rostl ohromný strom, a ten dům stál na břehu jedné z nejhezčích francouzských řek.

Právě tam žila staříčká paní Leonie.

A ta paní měla jedno převeliké tajemství.

Leonie toho za svůj život viděla mnoho, víc než kdo jiný.

Přesto – i když se vám to může zdát zvláštní – ze svého domu, v němž se proháněl průvan a který ukrýval všelijaká tajemství, nikdy nevystrčila paty.

V době odpoledního čaje v něm bývaly slyšet prapodivné hovory, jako kdyby ze starých kufrů odložených na půdě vylezli přívětiví duchové, aby jí dělali společnost.

Ta půda byla na první pohled úplně obyčejná.

Ale když jste se podívali víc zblízka, zjistili jste, že je tam spousta neobyčejných předmětů pocházejících ze všech koutů světa.

Bohužel Leonie už nebyla ve věku, kdy by mohla vyjít nahoru.

Za jasných nocí osvětlených měsícem v úplňku se jí obrovský strom ze zahrady vkrádal do pokoje.

Konečky větví jí přicházely šimrat sny a oživovat vzpomínky z dětství.

Když byla malá, až do vršku vylézt nemohla, jak byl strom vysoký.

Bavilo ji schovávat se v jeho větvích a trávit celé hodiny v chladivém stínu listoví.

Za dlouhých letních dnů roku 1916 Leonie často chodívala s bratříčkem Teem na prostornou půdu, hrála si s ním na cestovatele a objevovala nejrůznější tajemství, která se tam ukrývala.

Ačkoli měla kuráž a dobrodružnou povahu, zároveň byla vstřícná a pozorná, stejně jako její maminka.

Nebojácný, zvědavý a lehkovážný Teo si s oblibou sám sebe přestavoval u řízení tatínkova letadla. Byl to ale trochu bláznivý sen, protože výšek se ve skutečnosti hrozně bál.

Jejich nezbedný a neohrabaný kocourek Stratus se na půdě rázem proměňoval v krále zvířat – nezkrtného, řvoucího lva s vyceněnými tesáky.

Náš příběh však doopravdy začal až ten den, kdy Stratus, ještě nemotornější než jindy, zavadil o starou kouli, hustě pokrytou pavučinami.

Mocně se nadechl prachu, až ztratil rovnováhu a zavadil o glóbus. Ten se s pekelným rámusem roztrhl o zem.

Děti si s oblibou vymýšlely příběhy odehrávající se v dalekých královstvích, kde mají krásné zámky a princezny.

„... A taky draky!“ dodával Teo se zasněnými očima.

Stratus byl rád, že upoutal pozornost dětí, a pyšně si vykračoval před pootevřenou koulí. Teo a Leonie si hned přestali hrát. „Ale copak jsi to zase rozbil? Za trest půjdeš na noc ven,“ zlobila se na něj Leonie.

Děti přistoupily ke kouli: byl to glóbus. Vysypaly se z něj všelijaké věci. Bylo třeba všechno posbírat, než je rodiče zavolají k odpolední svačince.

Vtom Teovu pozornost upoutalo zvláštní světlo vycházející zevnitř glóbu a díky tomu objevil cosi jako amulet a vytáhl to ven.

„Leonie, podívej, copak to asi je?“

Leonii zaujalo zase něco jiného – předmět, který kocour pevně přidržoval tlapkami.

„Já nevím, Teo, Stratus našel nějaký zvláštní náhrdelník. Napadá mě, jestli taky nevypadl z té koule.“

Leonie se náhrdelníku zmocnila. Byl na něm nádherný kámen, z obou stran zdobený drobnými kůstkami, na kterých byly vyryty tajemné znaky.

